

AI Pri príležitosti primičnej svätej omše začal homíliu starý skúsený kňaz týmito slovami: O kňazovi: Keď je jeho kázanie o pár minút dlhšie ako obvykle: "Je únavný." Keď je krátke: "Nedal si s ním prácu." Keď hovorí hlasno: "Jeden by z neho ohluchol." Keď hovorí jemne: "Človek nerozumie ani slovu." Keď nie je na fare: "Stále niekde lieta." Keď je na fare: "Je pecivál." Keď navštevuje svojich farníkov: "Nikdy nie je doma k zastihnutiu." Keď je na fare v kancelárii: "Nikdy za nikým ani nezájde." Keď hovorí o peniazoch: "Trochu moc si na ne potrpí." Keď o nich nehovorí: "Nikto nevie, čo s nimi robí." Keď je dobrý organizátor: "Robí trochu veľa vecí naraz." Keď nie je: "Farnosť je mŕtva." Keď dlho spovedá: "Je strašne zvedavý." Keď spovedá krátko: "Nechce nikomu načúvať." Keď omše začína včas: "Hodinky mu idú dopredu." Keď začne o minútu neskôr: "Nikdy nezačína včas." Keď je mladý: "Nemá žiadne skúsenosti." Keď je starý: "Mal by ísť do dôchodku." A keď zomrie: "Nemá ho kto nahradiť."

KE V dnešnom evanjeliu počujeme trochu zvláštne slová, že Židia šomrali na Ježiša. Ježiš im na to povedal: "Nešomrite medzi sebou!"

DI Prečo Židia šomrali na Ježiša? Lebo nesplňoval ich predstavy. Ľudová múdrosť hovorí: „Nenarodil sa ten, ktorý by vyhovel všetkým.“ To platí aj o Ježišovi. Ľudia za jeho čias šomrali, že sa vydával za Syna Božieho a pritom pochádzal z bezvýznamného Nazareta a bol obyčajným synom bezvýznamného tesára. Vydával sa za učeného kazateľa, ale pritom neabsolvoval žiadnu Rabínsku školu s výbornou reputáciou. Mal úžasnú moc a predsa nechcel ísť do politiky. Vyhrával súboje nad zlými duchmi, a predsa sa nechcel stať vojenským vodcom, ktorý by porazil nenávidenú moc Rimanov. Musel sa živiť chlebom, ako všetci ostatní, a predsa hlásal, že on je chlieb života. A takto by sme mohli v šomraní na Ježiša pokračovať.

PAR Šomranie je veľmi zlá prísada na dochucovanie toho, čím nasycujeme svoje životy. Kazí to chuť. Človek si nemôže vychutnávať život. A platí to aj v duchovnom svete. Boli a sú ľudia, ktorí majú šomranie vo svojej krvi. A je to vlastnosť veľmi nákazlivá. Vždy sú a budú existovať tí, ktorí budú šomrať na to, čo sa práve žije a spomínať na minulosť ako na liek a záchranu. Ani šomranie na kňazov nie je nič nového pod slnkom. Ale to nevádi. Pretože, ak ľudia šomrali na Ježiša ako Božieho syna, tak kto sme my kňazi, aby sa nám táto nepríjemná súčasť života vyhla. Šomranie dokáže rozvrátiť aj to najlepšie v nás.

MY Čo sa s tým dá urobiť? V jednej farnosti pôsobil skutočne horlivý kňaz. Pracoval neúnavne na obnove zanedbanej farnosti. Akokoľvek sa snažil, ľudia boli nespokojní a šomrali. Duchovne sa farnosť veľmi nepovzniesla. Tohoto kňaza to veľmi mrzelo. A tak jednu nedeľu v oznamoch na konci omše vyhlásil: "Naša farnosť duchovne umiera. Na budúcu nedeľu Vám ukážem,

kto spôsobuje duchovné umieranie farnosti. Po svätom prijímaní to uvidíte." Správa sa rozniesla po celej dedine. Na nasledujúcu nedeľu bol kostol nezvykle plný. Veriacich trochu prekvapila truhla pred oltárom. Po svätom prijímaní to prišlo. Kňaz zahlásil: "Ako som minulú nedeľu sľúbil, dnes Vám ukážem, kto spôsobuje duchovnú smrť našej farnosti. Pozývam Vás, aby ste prišli, nahliadli do truhly, uvideli pôvodcu duchovnej smrti farnosti a potom v tichu sa vrátili na svoje miesta. Po omši si to môžete prediskutovať." A tak veriaci prichádzali a odchádzali. Všetci zostali skutočne ticho, lebo keď nahliadli do truhly, bolo tam zrkadlo, v ktorom videli svoju tvár. Všetko bolo jasné.

ADE Hovorí sa, že máme medzi nami ľudí, ktorí na každý problém nájdu zopár riešení, a zase tých, ktorí aj na to najlepšie riešenie nájdu mnoho nedostatkov. Nuž nenarodil sa ten, ktorý by vyhovel všetkým. Ani Ježiš. Preto prijmime radu Ježiša: "Kto verí, má večný život." Nech je nám Ježiš zdrojom nových riešení a nie príčinou šomrania a úpadku. Amen.